

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2019

ΕΤΟΣ Μ΄

ΑΡ.471 - 472

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

Απόστολος: Α΄ Τιμ. β΄ 1-7

Ευαγγέλιο: Λουκ. δ΄ 16-22

1 Σεπτεμβρίου 2019

«Κηρύξαι ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν» (Λουκ.δ΄ 18)

Αρχή της Ινδικτού σήμερα. Δηλαδή αρχή ενός νέου εκκλησιαστικού έτους ιδιαίτερα αγαπητού, αλλά και αποδεκτού, τόσο από τον Θεό, όσο και από τους ανθρώπους. Αγαπητού από τον Θεό, γιατί μέσα από αυτό εκδηλώνεται η αγαθότητα του Θεού με την προσφορά της συγχώρεσης και κατ' επέκταση της λύτρωσης σε όλους τους ανθρώπους. Ιδιαίτερα, όμως, αγαπητού και από εμάς τους ανθρώπους, νοουμένου ότι γινόμαστε αποδέκτες αυτής της προσφοράς και συγκατάβασης του Θεού.

Σήμερα, λοιπόν, εγκαινιάζεται από τον Χριστό μια νέα περίοδος. Είναι η περίοδος του λυτρωτικού και σωτηρίου έργου Του, όπως ακριβώς την κατέγραψε και προφητικά την εξήγγειλε οκτακόσια χρόνια πριν ο Προφήτης Ησαΐας. «Πνεύμα Κυρίου επ' εμέ, ου είνεκεν έχρισέ με, ευαγγελίσασθαι πτωχοίς απέσταλκέ με, ίάσασθαι τους συντετριμμένους την καρδιαν, κηρύξαι αιχμαλώτοις άφεσιν και τυφλοίς ανάβλεψιν, αποστείλαι τεθραυσμένους εν αφέσει, κηρύξαι ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν».

Η περίοδος που εγκαινιάζεται σήμερα από τον Χριστό, είναι περίοδος ευαγγελισμού, μεταφέροντας στους ανθρώπους το διπλό μήνυμα, που είναι ο ερχομός του Μεσσία, του Λυτρωτή, στο πρόσωπο του Χριστού και της προσφοράς, μέσω Αυτού, της συγχώρεσης των αμαρτιών των ανθρώπων, που επιτεύχθηκε με τη Σταυρική Του θυσία. Το χαρμόσυνο μήνυμα της εξόδου των ανθρώπων από την πνευματική φτώχεια, στην οποία οδηγήθηκαν ένεκα της πώσης και της αμαρτίας, εξαγγέλλει σήμερα ο ίδιος ο Χριστός με την υλοποίηση της Προφητείας στο πρόσωπό Του, λέγοντας «ότι σήμερον πεπλήρωται η γραφή αύτη εν τοις ωσίν υμών» «Σήμερα βρίσκει την εκπλήρωση της η Προφητεία που μόλις ακούσατε».

Ο Μεσσίας, κατά τον Προφήτη Ησαΐα, διαφέρει από τους ως τώρα απεσταλμένους του Θεού, τόσο ως προς τη φύση, όσο και ως προς την αποστολή. Σε αντίθεση με τους ως τώρα απεσταλμένους του Θεού, οι οποίοι ήταν άνθρωποι «κεκρισμένοι ελαίω », ο Μεσσίας ως Θεός αληθινός, με την ενανθρώπιση «ατρέπτως» γίνεται για χάρη μας άνθρωπος. Μάλιστα, κατά τον Κύριλλο Αλεξανδρείας: «Μεθ' ημών κέχρισται τω ελαίω της αγαλλιάσεως, του Πνεύματος αυτό παρά τον Ιορδάνην επιφοιτήσαντος εν είδει περιστεράς».

Ως Χριστός, διαφέρει από τους «χριστούς Κυρίου» , όχι μόνο γιατί πάνω Του επαναπαύεται το «Πνεύμα Κυρίου» , αλλά και γιατί Αυτό εργάζεται για το σωτηριώδες έργο Του, ενώ το έργο των πιο πάνω απεσταλμένων του Θεού, ήταν να μεταφέρουν το μήνυμα του Θεού σαν αγγελιοφόροι Του, να προαναγγείλουν και να προετοιμάσουν τους ανθρώπους για τον ερχομό του Μεσσία. Ο ίδιος έρχεται και με διαφορετική αποστολή.

Ακούσαμε σήμερα να προαναγγέλλεται γι' Αυτόν: «ότι ο Κύριος με έχρισε ως άνθρωπο και με έστειλε να κηρύξω το ευαγγέλιο της βασιλείας σ' εκείνους που στερούνται τη χάρη του Θεού, δηλαδή τους εθνικούς και τους απίστευτους, να θεραπεύσω τους τσακισμένους ψυχικά, στους αιχμαλώτους από την αμαρτία να φέρω λευτεριά και ν' αναγγείλω στους τυφλούς ότι θα βρουν το φως τους, να αναγγείλω τον ερχομό του καιρού που ο Κύριος θα φέρει τη σωτηρία στον λαό Του».

Ο Χριστός, ως Μεσσίας, ήρθε για να μεταφέρει στους ανθρώπους το μήνυμα της συμφιλίωσης και να σαλπίσει τη σάλπιγγα του νέου Ιωβηλαίου. Του Ιωβηλαίου της συγκώρευσης των αμαρτιών των ανθρώπων. Αυτή την προσφορά της συγκώρευσης την πέτυχε με την σταυρική Του θυσία. Κι ενώ η προσφορά της σωτηρίας είναι γεγονός και μάλιστα καθολικό για όλους τους ανθρώπους, εκείνο που απομένει είναι να αποδεχθούμε οι άνθρωποι αυτή την προσφορά και να σωθούμε. Εμείς, όμως, θέλουμε και πολύ περισσότερο επιδιώκουμε αυτή τη σωτηρία; Αν ναι, τότε μπορούμε να προχωρήσουμε από το «θέλω» στο «μπορώ», γιατί βρισκόμαστε στη νέα εποχή που εγκαινίασε ο Χριστός συμφιλιώνοντας τον Θεό με τον άνθρωπο. Μια εποχή όπου η σωτηρία μπορεί να γίνει πραγματικότητα, αν ο κάθε ένας από εμάς την επιδιώξει ελεύθερα.

Γιατί, ναι μεν ο Θεός θέλει όλοι να σωθούμε, αλλά την ίδια στιγμή δεν μας αναγκάζει να σωθούμε. Ο Απόστολος Παύλος, θέλοντας να τονίσει ότι η σωτηρία υπάρχει ως δυνατότητα για όλους, αλλά την ίδια στιγμή είναι και προσωπική υπόθεση, μας καλεί να εκμεταλλευτούμε αυτή τη στιγμή για να σωθούμε. Γιατί, κανένας δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα ότι θα υπάρξουν κι άλλες στιγμές εκτός από τη σημερινή. Για τούτο και ο Απόστολος Παύλος υπογραμμίζει «ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας». «Να τώρα είναι ο καιρός της χάρης, τώρα είναι η ημέρα της σωτηρίας». Και κάθε μέρα της ζωής θα πρέπει να την τοποθετούμε μέσα σ' αυτή την προοπτική της ελπίδας και της αιωνιότητας.

Αδελφοί μου, η σημερινή αρχή της Ινδίκτου, ας γίνει για τον καθένα από μας η αφορμή μιας νέας ζωής. Μιας ζωής που θα τη χαρακτηρίζει η ευσέβεια και η ευπρέπεια από κάθε άποψη. Όσοι αρχίσαμε τον αγώνα ας τον εντείνουμε. Όσοι καθυστερήσαμε, ας αρχίσουμε από τώρα. Ο Θεός είναι τόσο φιλάνθρωπος που δεν θα μας απορρίψει. Γιατί, κατά τον υμνωδό, ο Θεός «δέχεται κοντά Του, τόσο εκείνον που εργάστηκε από την πρώτη ώρα, όπως κι εκείνον που έφτασε τη δωδεκάτη». Ο Θεός παρατείνοντας από φιλανθρωπία τη ζωή μάς περιμένει. Όμως, ως τότε; Η ζωή είναι όχι μόνο σύντομη, αλλά και απρόσμενη. Ας μην περιμένουμε μοιρολατρικά το τέλος. Ας αγωνιστούμε για να μας βρει αυτό το «τέλος» στις επάλξεις. Ο Χριστός, με τη συγκατάβαση, τη θυσία και την αγάπη Του, δημιούργησε τις προϋποθέσεις. Ας αξιοποιήσουμε αυτές τις ευνοϊκές προϋποθέσεις με μια ήρεμη και ειρηνική ζωή, με ευσέβεια, με ευπρέπεια, με ευχαριστία και προσευχή «υπέρ πάντων ανθρώπων». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13-17

8 Σεπτεμβρίου 2019

«Καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτως υψωθήναι δει τον Υιόν του ανθρώπου...»

Ολόκληρη η Παλαιά Διαθήκη είναι τύπος και προεικόνιση της Καινής. Η Καινή Διαθήκη προτυπώνεται στην Παλαιά και η Παλαιά Διαθήκη ερμηνεύεται στην Καινή. Όλα τα γεγονότα που συμβαίνουν στην Παλαιά Διαθήκη προαναγγέλλουν την έλευση του αναμενόμενου Μεσσία. Οι τύποι και τα σύμβολα προλαμβάνουν τα γεγονότα, για να γίνει αργότερα πιστευτή η αλήθεια.

Σ' ένα τέτοιο προφητικό γεγονός από την Παλαιά Διαθήκη αναφέρεται ο Κύριος, στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, προλέγοντας το σταυρικό πάθος Του στον ευσεβή Ιουδαίο άρχοντα Νικόδημο. Πρόκειται για το γνωστό περιστατικό του χάλκινου όφεως.

Κατά τη μακρόχρονη περιπλάνησή τους στην έρημο του Σινά οι Ισραηλίτες επανειλημμένως ολιγοψύχησαν και γόγγυσαν κατά του Θεού. Γι' αυτό και, μετά από μια τέτοια εκδήλωση αχαριστίας, ο Θεός τους τιμώρησε παιδαγωγικά, επιτρέποντας να εμφανιστούν στο στρατόπεδό τους φαρμακερά φίδια, τα οποία κυριολεκτικά τους αφάνιζαν. Μετανοημένοι και συντετριμμένοι ζήτησαν από τον Μωυσή να παρακαλέσει τον Θεό να τους απαλλάξει από αυτή τη φοβερή πληγή. Και πράγματι, ο Θεός δέχθηκε τη μετάνοιά τους και διέταξε τον Μωυσή να κατασκευάσει ένα χάλκινο ομοίωμα φιδιού, να το τοποθετήσει πάνω σε ένα κοντάρι και να το στήσει ψηλά. Από εκείνη τη στιγμή όποιος δαγκωνόταν από τα φίδια έστρεφε το βλέμμα του προς το χάλκινο φίδι και σωζόταν από τον θάνατο.

Ιδιαίτερος παράξενος ο τρόπος θεραπείας που προσφέρει στον λαό Του ο Θεός. Μπορούσε, αναμφίβολα, να εξαλείψει τα φίδια διά μιάς, χωρίς την μεσολάβηση υλικών κατασκευασμάτων. Ο Ίδιος, άλλωστε, είχε απαγορεύσει ρητά την κατασκευή κάθε είδους ομοιώματος. Η ουσία, ωστόσο, και το νόημα αυτής της μεθόδου ήταν πολύ βαθύτερα. Η στροφή του βλέμματος προς το χάλκινο ομοίωμα όσων προσβάλλονταν από τα φίδια ήταν, στην πραγματικότητα, έκφραση πίστης, μετάνοιας και αναγνώρισης της παντοδυναμίας του Θεού από τον Οποίο προερχόταν η θεραπεία. «Ο γαρ επιστραφείς ου διά το θεωρούμενον εσώζετο, αλλά διά σε τον πάντων σωτήρα» αναφέρει προσφυώς η Σοφία Σολομώντος.

Το περιστατικό αυτό ήταν συμβολικό και προφητικό. Ήταν προεικόνιση της σταυρικής θυσίας του Κυρίου και της σωτηρίας των ανθρώπων που εκπήγασε από αυτή. Ο χάλκινος όφιν ήταν μουσικός τύπος του εσταυρωμένου Χριστού. Εκεί το χάλκινο φίδι είχε, βέβαια, το σχήμα του φιδιού, δεν είχε, όμως, το δηλητηριό του, εδώ ο Κύριος είχε μεν το ανθρώπινο σώμα, δεν είχε, όμως, την αμαρτία. Εκεί το φίδι που ήταν κρεμασμένο στο ξύλο θέρápευε τους Ισραηλίτες από τα δαγκώματα των φαρμακερών φιδιών, εδώ ο Χριστός που υψώθηκε στο ξύλο του Σταυρού θέρápευσε τους ανθρώπους από τις πληγές του νοητού όφεως, του Διαβόλου. Εκεί σωζόταν όποιος κοιτάζε το φίδι με τα σωματικά μάτια, εδώ απαλλάσσεται από όλες τις αμαρτίες και απολαμβάνει αιώνια ζωή εκείνος που προσβλέπει στον Κύριο με

τα μάτια της ψυχής. Πίσω, λοιπόν, από την ιστορία του χάλκινου όφεως «ο του Κυρίου Σταυρός μυστικώς προδιετυπώθη».

Αν θέλαμε να δείξουμε κάτι το οποίο να εκφράζει όλη την αθλιότητα της αμαρτίας και της διαφθοράς του προχριστιανικού κόσμου, θα έπρεπε να σταθούμε μπροστά από ένα σταυρό. Αλλά και αν θέλαμε να δείξουμε κάτι που να εκφράζει τα εντελώς αντίθετα, δηλαδή την απόλυτη αγιότητα και την απέραντη αγάπη, και πάλι σε ένα σταυρό θα στεκόμασταν. Ο σταυρός είναι το σύμβολο δυο εντελώς αντίθετων κόσμων, αλλά και της μεγαλύτερης αλλαγής όλων των αιώνων.

Πριν από τον Χριστό ο σταυρός ήταν φονικό όργανο, αποκρουστικό και μόνο στην όψη. Πάνω σ' αυτόν εκτελούνταν οι χειρότεροι κακούργοι και εγκληματίες. Η ποινή της σταύρωσης συνιστούσε τον πιο επονείδιστο και επώδυνο θάνατο. Γι' αυτό και στην Παλαιά Διαθήκη χαρακτηρίζεται «επικατάρατος πας ο κρεμάμενος επί ξύλου». Αφότου, όμως, ο Χριστός πέθανε, ως κακούργος, πάνω στον Σταυρό, «γενόμενος υπέρ ημών κατάρα», τον κατέστησε σημείο σωτηρίας και καταλλαγής. Από μέσο θανάτωσης μεταβλήθηκε σε ακένωτη πηγή ζωής και δίαυλο ευλογιών. Από φοβερό και απαίσιο όργανο των δημίων, έγινε φωτεινό όπλο και τρόπαιο νίκης διά του οποίου «ο Άδης ηχηλώτισται, ο Αδάμ ανακέκληται, η κατάρα νενέκρωται, η Εύα ηλευθέρωται, ο θάνατος τεθανάτωται και ημείς εξωοποιήθημεν». Ο Σταυρός του Χριστού κατέστη ο μαγνήτης της θείας αγάπης που είλκυσε τους ανθρώπους προς τον ουρανό. Όπως ακριβώς με το πρώτο εκείνο ξύλο της γνώσεως εισήλθε ο θάνατος στο ανθρώπινο γένος, έτσι και τώρα με το μακάριο ξύλο του Σταυρού γιατρεύτηκε το μέγα εκείνο τραύμα. «Εύλω γαρ έδει το ξύλον ίασασθαι». Εκτοτε ο αρχέκακος και βύθιος δράκοντας, δηλαδή ο Διάβολος, είναι πια ακίνδυνος. Μπορεί, βεβαίως, τα δήγματα του να παραμένουν οδυνηρά, δεν είναι, όμως, θανατηφόρα, γιατί υπάρχει το αντίδοτο, το φάρμακο της αθανασίας που απέρρευσε από τον Σταυρό του Κυρίου.

Έτσι και η Εκκλησία του Χριστού πορεύεται μέσα στον κόσμο σταυρωμένη, γεμάτη από πληγές, με την κατηγορία ότι διδάσκει το σκάνδαλο και τη μωρία του Σταυρού. Μα όσο σταυρώνεται, τόσο περισσότερο φανερώνεται η δύναμη του Θεού στον κόσμο. Η δύναμη της Εκκλησίας είναι η «αδυναμία» του Σταυρού. «Όταν γαρ ασθενώ, τότε δυνατός ειμί» γράφει ο απόστολος Παύλος. Και πράγματι, ο Χριστός έδειξε την παντοδυναμία του όταν ήταν γεμάτος από τις πληγές των ανθρώπων. Ο διάβολος δεν φοβήθηκε τον Χριστό τόσο όταν έκανε θαύματα και δίδασκε, όσο φοβήθηκε τον Σταυρό Του, τη σιωπή Του, τη σωματική Του αδυναμία και τον εκούσιο πόνο Του την ώρα του πάθους.

Ας μην ντρεπόμαστε, λοιπόν, να φέρουμε, να ομολογούμε και να υπερασπιζόμαστε τον Τίμιο Σταυρό που είναι ο θυρεός της πίστεώς μας. Ας μην αφήσουμε άλλο την αμαρτωλή καλοπέραση και την ευμάρεια να δηλητηριάζουν τις ψυχές μας. Ας αγαπήσουμε την κακοπάθεια του Σταυρού και ας αγωνισθούμε με συνέπεια και ζήλο για να σταυρώσουμε «τον παλαιόν άνθρωπον τον φθειρόμενον κατά τας επιθυμίας της απάτης». Ας κάμψουμε όλοι τα γόνατα του σώματος και τον αυχένα της ψυχής μπροστά στον τίμιο Σταυρό, αποδίδοντας στο όργανο της σωτηρίας μας την οφειλόμενη τιμή, με την πίστη ότι «τον Σταυρόν τιμώντες, ομολογουμένως τον Σταυρωθέντα τιμώνμεν».

Ιεροδιάκονος Δημήτριος Κυριακίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Απόστολος : Γαλ. β' 16-20

Ευαγγέλιο: Μάρκ. η' 34-θ' 1

15 Σεπτεμβρίου 2019

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθεῖν, απαρνησάσθω εαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ακολουθεῖτω μοι» (Μάρκ. η' 34)

Ἡ Ὑψωση τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιού Σταυροῦ ἔχει σαν ἐπίκεντρο τὸ συγκλονιστικὸ γεγονός τῆς ἴδιας τῆς Ὑψώσεως τοῦ Κυρίου πάνω στον Σταυρό. Ἐνα γεγονός ὑψιστῆς αυτοθυσίας καὶ ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ἐνα γεγονός που ἀποκαλύπτει τὴ μέγιστη προσφορά τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴ χειρίστη ἀπάντηση τοῦ ἀνθρώπου σ' αὐτὴ τὴν προσφορά τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ ὁ Θεὸς τοὺς προσφέρει ἀγάπη, αὐτοὶ τοῦ προσφέρουν, ταπείνωση, ἐξευτελισμὸ καὶ τὸν χειρότερο θάνατο, τὸν Σταυρικὸ. Ἀκόμα καὶ σὴν ἔσχατη πράξη τῆς ταπείνωσης, τῆς ἀπογύμνωσης καὶ τῆς σταύρωσης, κατὰ τὴν ὁποία ἐκεῖνοι μοιράστηκαν τὰ ρούχα τοῦ ρίχνοντας κλῆρο, ὁ Ἰησοῦς ἀπαντούσε με ἀγάπη λέγοντας : «Πατέρα συγκώρησέ τοὺς γιατί δεν ξέρουν τι κάνουν» (Λουκ. κγ' 34).

Ὁ Απόστολος Παῦλος εἶναι συγκλονισμένος ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸν ἡ Σταυρικὴ θυσία εἶναι ὑπόθεση που τὸν ἀφορᾷ προσωπικά. Γι' αὐτὸν, ὁ Χριστὸς δεν Σταυρώθηκε γενικά καὶ ἀόριστα γιὰ τὸν καθένα. Γι' αὐτὸν ὁ Χριστὸς εἶναι Ἐκεῖνος που τὸν ἀγάπησε καὶ πέθανε ἐκούσια γιὰ χάρη τοῦ. Ἀφοῦ δε ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἐκφραση ἀγάπης, που ἀπευθυνόταν καὶ στον ἴδιο, τότε ἔπρεπε νὰ δώσει καὶ ὁ ἴδιος τὴ δική του ἀπάντηση σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη.

Ὁ Απόστολος Παῦλος, ὅπως ἀκούσαμε καὶ στο σημερινὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα , σὴν δική του ἀπάντηση πρόσφερε τὴ ριζικὴ μεταμόρφωση τοῦ εαυτοῦ τοῦ καὶ τῆς ζωῆς τοῦ. «Ἐκὼ πεθάνει στον σταυρὸ μαζί με τὸν Χριστὸ καὶ δε ζῶ πια ἐγώ, ἀλλὰ ζεῖ στο πρόσωπο μου ὁ Χριστὸς. Κι ἡ τωρινὴ σωματικὴ μου ζωὴ εἶναι ζωὴ βασισμένη σὴν πίστη μου στον Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, που με ἀγάπησε καὶ πέθανε ἐκούσια γιὰ χάρη μου».

«Δεν μπορῶ νὰ ἀγνοήσω αὐτὴ τὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ», υπογραμμίζει σὴν συνέχεια ὁ Απόστολος Παῦλος. Αὐτὴ ἡ συναίσθηση τὸν οδηγεῖ σὴν μια ἐπαναλαμβανόμενὴ συμβουλή: «Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καγὼ Χριστοῦ» (Α' Κορ. ια' 1). Μιμηθεῖτε ἐμένα, ὅπως κι ἐγὼ μιμοῦμαι τὸν Χριστὸ.

Ναι, μιμητές. Γιατί, ἡ ἐκτίμηση δεν πρέπει νὰ σταματᾷ στον θαυμασμὸ, ἀλλὰ νὰ ολοκληρώνεται μέσα ἀπὸ τὴν μεταμόρφωση τῆς ζωῆς μας στο πρότυπο τῆς ζωῆς τοῦ προσώπου που θαυμάζουμε. Κι ὁ Χριστὸς αὐτὸ ζητᾷ ἀπὸ μας. Μεταμόρφωση καὶ ὄχι θαυμασμὸ. Μια μεταμόρφωση που θα ἔχει σαν ἀφετηρία, ἀλλὰ καὶ σαν θεμέλιο τὴν ἐλευθερία. Μια μεταμόρφωση που θα ἐπιβεβαιώνεται καὶ με συγκεκριμένους τρόπους.

Με ἀφετηρία τὴν ἐλευθερία καὶ με θεμέλιο τὴν πίστη ὁ Χριστὸς μᾶς προσκαλεῖ νὰ γίνουμε μέτοχοι αὐτῆς τῆς μεταμόρφωσης με συγκεκριμένους τρόπους. Μας εἶπε σήμερα: «Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθεῖν,

απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι». Ο Χριστός για να δείξει, ότι η σωτηρία ναι μεν είναι δώρο του Θεού, αλλά απαιτείται και η συνεργασία του ανθρώπου, για την υλοποίησή της, κάλεσε σαν αποδέκτες, αλλά και σαν συνεργάτες όλους τους ανθρώπους. Ο Χριστός απευθύνει σήμερα καθολική πρόσκληση για να επιβεβαιώσει ότι ο Θεός θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι. Έτσι, η σωτηρία προσφέρεται ως δυνατότητα για όλους. Όμως, αυτή η δυνατότητα για να μετατραπεί σε πραγματικότητα, χρειάζεται, κατ' αρχάς, την ελεύθερη αποδοχή της από τον καθένα ξεχωριστά και στη συνέχεια την εκπλήρωση κάποιων προϋποθέσεων όπως: Να απαρνηθεί τον εαυτό του, να σηκώσει τον σταυρό του και να ακολουθεί τον Χριστό για όλη του τη ζωή.

Ο σταυρός του αληθινού μαθητή του Χριστού, είναι σταυρός ταπείνωσης και αυταπάρνησης. Είναι σταυρός ανιδιοτελούς αγάπης και θυσίας για κάθε άνθρωπο χωρίς διάκριση, ακόμα και για κείνον που τον έβλαψε. Πρότυπό του είναι ο ίδιος ο Χριστός που στην πράξη επιβεβαίωσε ότι «δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή του για όλους» (Ματθ. κ'28). Ακόμα γιατί την αγάπη δεν την πρόβαλε μόνο σαν την μεγαλύτερη εντολή, αλλά και την επισφράγισε με τη Σταυρική θυσία και την προσφορά της συγκώρησης στους σταυρωτές Του με το «Πάτερ, άφες αυτοίς·ου γαρ οίδασι τι ποιούσι»(Λουκ. κγ'34).

Ο Χριστός μας χάραξε τον δρόμο, αλλά δεν μας αναγκάζει να τον ακολουθήσουμε. Μέσα από την δύναμη της ελευθερίας καλούμαστε να τον συναντήσουμε, να τον ακολουθήσουμε. Μας καλεί να γίνουμε πραγματικά άνθρωποι, δηλαδή «κατ' εικόνα και καθ'ομοίωσιν Θεού». Μέσα από τη δική μας αλλαγή θα μπορούμε σαν «ζύμη» να ζυμώσουμε, να μεταμορφώσουμε και τη νεότερη γενιά. Δυστυχώς, όμως, μέσα από τις πράξεις, αλλά και τις παραλείψεις μας απέχουμε πολύ από το «ιδεατό», το ιδανικό. Και τούτο γιατί, αντί να προετοιμάζουμε τη νεότερη γενιά να γίνει καλύτερη, με τα δικά μας λανθασμένα πρότυπα, την κάναμε χειρότερη από μας. Καθημερινά δημιουργούμε ανθρώπους χωρίς ηθικούς φραγμούς και άρα χωρίς πραγματικό σκοπό ζωής. Επενδύσαμε στην ύλη και την ξερή γνώση. Αδιαφορήσαμε για τον άνθρωπο και τη συνύπαρξη με τον συνάνθρωπο. Διαγράψαμε από το λεξιλόγιο μας τη λέξη «αλληλεγγύη».

Αδελφοί μου, Στώμεν καλώς. Στώμεν μετά φόβου. Όσο πιο γρήγορα αντιληφθούμε την ιδιότητά μας ως Χριστιανών και, ιδιαίτερα, ότι έχουμε δεχθεί τη Χάρη του Θεού, τόσο πιο γρήγορα θα «επιτρέψουμε» στη Χάρη του Θεού να μας ελευθερώσει από τα πάθη και τις κακίες μας. Και τότε αυτή η Χάρη του Θεού θα γαληνέψει την ψυχή μας. Τότε αυτή θα βγει προς τα έξω για να γαληνέψει και τις σχέσεις μας με τους ανθρώπους. Αυτή η Χάρη θα μας αξιώνει, όχι απλά να λέμε ότι είμαστε Χριστιανοί, αλλά και να μας καθιστά πραγματικούς Χριστιανούς και άρα μιμητές της ζωής του Χριστού. Ας μας αξιώνει ο Θεός να λέμε, όπως σήμερα και ο Απόστολος Παύλος: «Ζω ουκέτι εγώ· ζη εν εμοί Χριστός» Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Κυριακή Α' Λουκά
Απόστολος: Β' Κορινθ. θ' 6 - 11
Ευαγγέλιον: Λουκά ε' 1 - 11
22 Σεπτεμβρίου 2019

«Ο σπείρων φειδομένως φειδομένως και θερίσει, και ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις ἐπ' εὐλογίαις και θερίσει»

Σημειώνει ο Απόστολος Παῦλος στους Κορίνθιους: Ὅποιος τσιγκουνεύεται και περιορίζει τον σπόρο που σπέρνει ἢ τα χωράφια που χρησιμοποιεῖ, εἶναι φυσικό να θερίσει λιγότερα, να περιοριστούν και τα εισοδήματά του. Ἐνῶ εκείνος που σπέρνει ἀφθονα, θα θερίσει και ἀφθονα. Τόσο απλά! Φυσικά διατρέχουμε την περίοδο της σποράς. Και θα ἦταν φρόνιμο και χρήσιμο να ακούσουν και οι γεωργοὶ τη συμβουλή του αποστόλου Παύλου.

Ἀλλά, αγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἄλλος εἶναι ο στόχος του. Ἡ σπορά αναφέρεται στη σπορά αγαθοεργιών. Εἶναι ἡ ελεημοσύνη. Συνεχίζει λοιπόν, ο ἀπόστολος. Ο καθένας μας, σύμφωνα με την προσωπική επιθυμία της καρδιάς του, να προσφέρει. Και αυτό να μην το κάνει με στενόχωρη διάθεση, ἢ ἰσως επειδή εἶχε υποχρέωση ἢ γιατί τον υποχρέωσαν κάποιοι. Μεγάλη σημασία ἔχει ἡ ελεύθερη ἀπόφασή μας και ἐπιλογή. Βλέπουμε τον συνάνθρωπό μας που ἔχει ἀνάγκη, υποφέρει. Μας λυπεῖ αυτό που βλέπουμε και θέλουμε να τον ανακουφίσουμε ἀπὸ τη δυσκολία του. Εἶναι μία πράξη που ικανοποιεῖ τόσο αὐτόν που δέχτηκε τη βοήθεια, ὅσο και εμᾶς που την προσφέραμε. Μας ικανοποιεῖ, γιατί βλέπουμε την ευχαρίστηση που προκαλέσαμε με την πράξη μας, που λύσαμε ἕνα πρόβλημα σε ἕναν ἀναξιόπαθοντα συνάνθρωπό μας. Παράλληλα, δεχόμεστε και την ἐπιβράβευση της συνειδησῆς μας, που μας πληροφορεῖ ὅτι τηρήσαμε την ἐντολή του Θεοῦ. Ἐχει ἡ πράξη μας αὐτή θρησκευτική και ἠθική ἀξία, ἀλλά και κοινωνική. Ἀλλά το θρησκευτικό καθήκον εἶναι αὐτό που χαρακτηρίζει τη σχέση μας με τον Θεό, πρῶτα, και κατόπιν ἀκολουθεῖ το κοινωνικό καθήκον.

Δεν ζοῦμε, οὔτε μπορούμε να ζοῦμε μόνοι μας. Εἶμαστε υποχρεωμένοι να συνυπάρχουμε με ἄλλους ἀνθρώπους, σε μικρές ἢ σε πολυάνθρωπες κοινωνίες. Οι μεταξὺ μας σχέσεις εἶναι ἀναγκαῖες ἀλλά και ἀναπόφευκτες. Ο χριστιανισμός δεν εἶναι κοινωνικό σύστημα, που ἐπιβάλλεται δια της βίας. Εἶναι θρησκεία. Θρησκεία της ἀγάπης. Οι χριστιανικές ἐπιταγές, που λειτουργοῦν στον καθένα μας ελεύθερα, ἔχουν τη δυνατότητα να ἐδραιώσουν την εἰρηνική συμβίωση των ἀνθρώπων με την οικονομική ἐξομάλυνση διαβίωσης, που θα συμβεῖ με την ελεύθερη τήρηση των ἐντολῶν του Θεοῦ. Μια ποικιλία ἀνθρώπων, ζουν γύρω μας, ἀπλοὶ ἢ σπουδαῖοι, πλούσιοι ἢ φτωχοὶ. Με διαφορετικές ἀνάγκες και ικανότητες. Δεν εἶναι ὅλοι χριστιανοί. Δεν ἀνήκουν ὅλοι στην ἴδια φυλή. Δεν ἔχουν τα ἴδια ἰδανικά. Και οι ἀνάγκες τους εἶναι ποικίλες. Και δεν εἶναι μόνο οικονομικές. Σ' αὐτόν τον χώρο των ἀνθρώπων με τα προβλήματα και τις ἀνάγκες τους, θα πρέπει να σπείρουμε «ἐπ' εὐλογίαις», ἀπλόχερα. Χωρὶς να ξεχωρίσουμε, σε ποιους δίνουμε. Δυο εἶναι οι ἔννοιες που συμμετέχουν. Αὐτός που ἔχει ἀνάγκη. Και το καθήκον που καθορίζει ἡ πίστις μας και ἀποτελεῖ ἐντολή του Κυρίου. Φυσικά ὑπάρχει και το τρίτο: «Το περίσσευμα» ἢ «τὸ ὑπέρημα». Ἄλλος δίνει, προσφέρει γιατί πράγματι ἔχει και ἄνετα μπορεῖ να βοηθήσει. Ὡστόσο, ὑπάρχει και ο ἄλλος που ἡ πράξη του ἔχει μεγαλύτερη ἀξία, γιατί περιορίζει τις ἀνάγκες του, στερεῖται, για να μπορέσει να

βοηθήσει. Οι υλικές ανάγκες, είναι πολλές, σε πολλούς, και δεν πρόκειται να εκλείψουν. Γι' αυτό πάντοτε πρέπει να είμαστε έτοιμοι. Το πρόβλημα είναι επείγον! Να μην αδιαφορούμε και προσπερνούμε αυτόν που υποφέρει και ίσως αποφεύγει, από αξιοπρέπεια, να το δείξει. Θυμηθείτε τον καλό Σαμαρείτη που με κίνδυνο, τόσα προσέφερε στον δύστυχο εκείνο που είχε πέσει σε ληστές. Κι έπειτα, αγαπητοί μου, δεν ξεχνούμε ότι, ό,τι έχουμε είναι δώρο του Θεού. Εμείς, απλώς είμαστε οι διαχειριστές. Κάποια στιγμή θα αντιμετωπίσουμε τον έλεγχο. Η κρίση με τους δίκαιους και αδίκους της παραβολής, γίνεται με βάση την προσφορά της αγάπης τους, σε εκείνους που έχουν ανάγκη. Να δώσουμε σ' αυτόν που πεινά ή διψά, ή ένα ρούχο σ' αυτόν που έχει ανάγκη, αλλά να δούμε κι έναν άρρωστο. Να παρηγορήσουμε κάποιον που έχει προβλήματα προσωπικά, οικογενειακά. Πολλές φορές ένας καλός λόγος, ένα χαμόγελο, μπορεί να ελευθερώσει κάποιον από το βάρος μιας στενοχώριας, από τους σωματικούς πόνους. Στην εποχή μας, αγαπητοί μου, το καθημερινό κινήγημα ικανοποίησης των ολοένα αυξανόμενων αναγκών, μας εμποδίζει να δούμε το πρόβλημα του διπλανού μας. Τον προσπερνούμε, αδιάφορα, με το μυαλό μας, μόνο στον εαυτό μας, τα σχέδια μας, τα προβλήματά μας.

Σαφώς κάνουμε λάθος και όχι μόνο ως χριστιανοί, αλλά και ως άνθρωποι!

Συμπληρώνει ο απόστολος: «ίλαρόν γάρ δότην ἀγαπᾶ ὁ Θεός». Ο Θεός αγαπά εκείνον που δίνει με ευχάριστη διάθεση και προθυμία.

Και ακολουθεί ο θερισμός, οι καρποί της ελεημοσύνης. Τα γράφει αυτά ο Παύλος στους Κορινθίους, που ζούσαν, ίσως, στην πλουσιότερη πόλη της Ελλάδας τότε. Γιατί όπως συμπληρώνει «είναι δυνατός ο Θεός να σας δώσει κάθε χάρη, για να μπορείτε με προθυμία να προσφέρετε πλούσια τα υλικά αγαθά και να τα έχετε άφθονα, που θα περισσεύουν και για τον εαυτό σας, αλλά να έχετε και τη δυνατότητα, να κάνετε κάθε είδους αγαθό έργο με το παραπάνω». Και δεν είναι μόνο τα υλικά δώρα του Κυρίου, που είναι σαν ανταμοιβή. Πολύ σημαντικότερη είναι η ψυχική ικανοποίηση που αισθανόμαστε, ότι βοηθήσαμε κάποιον και δείξαμε την αγάπη μας στον Κύριο και, τέλος, η εσωτερική ειρήνη που πλημμυρίζει την ψυχή μας.

Και θα μου επιτρέψετε, αγαπητοί μου αδελφοί, να επαναλάβω και να τονίσω, ότι η ελεημοσύνη, με υλικά αγαθά, αλλά και εξυπηρέτηση των συνανθρώπων μας και η βοήθεια για την αντιμετώπιση καθημερινών ή και σοβαρών προβλημάτων, είναι και πρέπει να είναι απόδειξη αγάπης. Απόδειξη αγάπης προς τον Θεό και στα δημιουργήματά Του, που πρέπει να τα θεωρούμε σαν αδέρφια μας. Επειδή αγαπούμε τον Θεό, ακολουθούμε τις εντολές Του. Κύριο γνώρισμα, άλλωστε, του Χριστιανισμού, είναι η άδολη και ειλικρινής αγάπη. Εν ονόματι της αγάπης ενδιαφερόμαστε και βοηθούμε τον πλησίον μας. Το έργο της ελεημοσύνης, δεν είναι μια απλή αγαθοεργία, για να δεχτούμε τα συγχαρητήρια, τη δημοσιότητα ή τις ευχαριστίες! Γιατί τότε κάνει την αξία της. Γίνεται για επίδειξη και όχι από αγάπη προς τον Θεό και τον πλησίον. Γι' αυτό οι πράξεις πρέπει να βασίζονται στην πρόθυμη και ειλικρινή διάθεση προφοράς, σαν έκφραση της αγάπης που μας δίδαξε ο Κύριος. Ανθρώπινο, ωστόσο, είναι να μην ξεχνούμε και τον θερισμό. Ειρήνη και ψυχική ικανοποίηση, γιατί επιτελέσαμε το καθήκον της αγάπης, αλλά και η προσδοκία της ουράνιας βασιλείας του Θεού.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. 8' 6-15

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

29 Σεπτεμβρίου 2019

**«Γίνεσθε οικτίρμονες, καθώς και ο πατήρ υμών οικτίρμων εστί»
(Λουκ. 6,36)**

Επαναστατικό το κήρυγμα του Κυρίου. Καταλυτικό για τα αμαρτωλά έθιμα και τις κακές παραδόσεις της εποχής Του. Και ταυτόχρονα, αντίθετο με τις κοσμικές αντιλήψεις, τις φιλοσοφικές πλάνες και τους χρεωκοπημένους κοινωνικούς της θεσμούς. Το ίδιο ισχύει, φυσικά, όχι μόνο για την εποχή εκείνη, αλλά για κάθε εποχή. Ιδιαίτερα δε για τη δική μας εποχή όπου η αμαρτία, η πλάνη και ο εγωισμός, δυστυχώς, κυριαρχούν. Η διδασκαλία του Χριστού έχει πηγή τον ίδιο τον Θεάνθρωπο Ιησού και θέλει να μας εξομοιώσει με τον Θεό. «Γίνεσθε οικτίρμονες, λέγει, καθώς και ο πατήρ υμών οικτίρμων εστί». Να είστε σπλαχνικοί προς τους γύρω σας ανθρώπους, όπως και ο Πατέρας σας είναι πολυευσπλαχνος προς όλους.

Πρότυπό μας και υπόδειγμα πρέπει να είναι ο τέλειος Θεός. Σκοπός και μέλημά μας η ομοίωσή μας προς τον πανάγαθο Πατέρα μας. Αγάπη ο Θεός προς όλους ανεξαιρέτως, το ίδιο και εμείς. Ελεήμων και σπλαχνικός ο Κύριος προς τους ανθρώπους, σπλαχνικοί και συμπονετικοί και εμείς προς όλους, είτε είναι δικοί μας, είτε ξένοι, είτε συμπατριώτες μας, είτε αλλοεθνείς, είτε φίλοι, είτε εχθροί.

Πράγματι, ο Θεός θέλει να εκδηλώνει, πάντοτε, την ευσπλαχνία Του προς τους ανθρώπους, να συγχωρεί τα σφάλματά τους, να σβήνει τις αμαρτίες τους, να τους προσφέρει απλόχερα τον πλούτο των υλικών και πνευματικών αγαθών Του. Πόσες φορές δεν μακροθυμεί και δεν ανέχεται την απρεπή συμπεριφορά μας, την ασέβεια και την αναίδεια προς το πρόσωπό Του!

Εμείς τον εγκαταλείπουμε και απομακρυνόμαστε από κοντά Του και αυτός μας καταδιώκει με το έλεός Του «πάσας τας ημέρας της ζωής ημών» (Ψαλμ. 22,6). Ποτέ δεν θέλει τον θάνατο του αμαρτωλού, αλλά ποθεί τη μετάνοια, την επιστροφή και τη σωτηρία του. Ο Κύριος, για να κάνει πιο αισθητή και κατανοητή αυτή την πατρική ευσπλαχνία του Θεού προς όλους, δικαίους και αμαρτωλούς, χρησιμοποιεί ένα πολύ παραστατικό παράδειγμα. Ο Θεός, λέει, «τον ήλιον αυτού ανατέλλει επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους» (Ματθ. 5, 45). Όλους τους θεωρεί παιδιά Του και άξιους οίκτου και ευσπλαχνίας. Χωρίς καμία διάκριση. Τον ήλιο, που δίνει ζωή, και την ευεργετική βροχή στέλλει προς όλους, γιατί είναι πατέρας φιλόστοργος, ο οποίος όλους αγαπά και κανέναν δεν μισεί. Αυτός, λοιπόν, είναι, και πρέπει να είναι πάντοτε, το πρότυπό μας.

Τα λόγια της σημερινής ευαγγελικής περικοπής τα είπε ο Κύριος σε μια εποχή σκληρότητας και βαρβαρότητας. Σε μια εποχή κατά την οποία η αγάπη και η ευσπλαχνία προς τους εχθρούς ήταν άγνωστες. Η ανταπόδοση του κακού

θεωρείτο δύναμη και ηρωισμός. Μάλιστα για τους Εβραίους ίσχυε το «οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος»(Εξ. 21,23).

Αυτά, όμως, καταργήθηκαν πλέον με τη διδασκαλία του Κυρίου. Δεν έχουν ισχύ. Και όποιος εξακολουθεί να τα εφαρμόζει καταδικάζεται από τον Θεό. Αντίθετα, ισχύει και επικρατεί η αγάπη, η συγγνώμη, η ευσπλαχνία. Ο αμαρτωλός, που προσπαθεί να μας βλάψει, είναι ο ψυχικά ασθενής λόγω της αμαρτίας, τον οποίο βλέπει κανείς με συμπόνια και τη θεραπεία του οποίου ποθεί και εύχεται. Ο καλύτερος τρόπος αντίδρασης απέναντί του είναι η συγχώρηση, αλλά και η ανταπόδοση καλού αντί κακού.

Αυτό επιβάλλει η αγάπη. Ακολουθώντας το παράδειγμα του επουράνιου Πατέρα μας γινόμαστε σπλαχνικοί και συμπνευτικοί προς εκείνους που μας αδικούν. Αυτή η αγάπη και η συμπόνια μας συνδέει με τον Θεό, σβήνει πλήθη αμαρτημάτων, αποτελεί κέρδος πνευματικό για μας και προσφορά προς την κοινωνία. Χωρίς την αγάπη και τη συμπόνια είναι αδύνατο να ευαρεστήσουμε τον Θεό.

Η αγάπη και η συμπόνια μπορεί να συγκινήσει και τον εχθρό μας, ν' απαλύνει την καρδιά του, να του εμπνεύσει συναίσθηση αμαρτωλότητας, να οδηγήσει στη μετάνοια, να τον φέρει κοντά στον Θεό. Είναι λίγα τα περιστατικά, κατά τα οποία σκληροί εχθροί βρήκαν τον δρόμο της σωτηρίας, χάρις στην αγάπη και καλοσύνη του ανθρώπου που αδίκησαν;

Στο συναξάρι του αγίου Διονυσίου του εκ Ζακύνθου (1547-1622) αναφέρονται τα εξής: «Μια μέρα ο δολοφόνος του αδελφού του αγίου έφθασε στη μονή κυνηγημένος από τις αρχές και τους συγγενείς του θύματος και ζήτησε καταφύγιο από τον άγιο Διονύσιο, χωρίς να ξέρει για ποιόν επρόκειτο. Μαθαίνοντας τον λόγο της καταδίωξης και την ταυτότητα του θύματος, ο άνθρωπος του Θεού προχώρησε προς τον δολοφόνο με συμπόνια, τον παρηγόρησε, τον παρότρυνε να μετανοήσει και τον έκρυψε. Όταν οι διώκτες έφθασαν στη μονή, ο άγιος υποκρίθηκε άγνοια και προσπάθησε με λόγια ειρηνικά να τους καθησυχάσει. Μόλις εκείνοι απομακρύνθηκαν, έβγαλε τον δολοφόνο, που είχε παραλύσει από τρόμο και έκπληξη, και τον άφησε ελεύθερο να εργαστεί για τη σωτηρία της ψυχής του».

Αγαπητοί μου,

Ας το επαναλάβουμε. Η αγάπη είναι προτιμότερη από το μίσος, η συγχώρηση από τη μνησικακία, η καλοσύνη από την έχθρα, η ανταπόδοση καλού αντί κακού. Ας κάνουμε καθημερινό μας βίωμα τα λόγια του Κυρίου «γίνεσθε οικτίρμονες καθώς και ο Πατήρ υμών οικτίρμων εστί», μιμούμενοι τον Θεό που είναι προς όλους σπλαχνικός.

Αμήν. Γένοιτο.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ζ' 11-16

6 Οκτωβρίου 2019

«Μη κλαίε» (Λουκ. ζ' 13)

Όσο κι αν η θυσία του Χριστού και η χριστιανική πίστη έχουν απαλύνει την σκληρότητα του θανάτου, δεν παύει αυτός να είναι ένα λυπηρό γεγονός στη ζωή του ανθρώπου. Ο ίδιος ο Κύριος συγκινήθηκε βαθιά και δάκρυσε, καθώς προχωρούσε προς τον τάφο του Λαζάρου. Ο απόστολος Παύλος δεν καταδικάζει τη λύπη, που φυσιολογικά νιώθουμε για τον θάνατο προσφιλών μας προσώπων. Συνιστά μόνο, εμείς οι Χριστιανοί, να μην λυπούμαστε όπως λυπούνται οι άπιστοι.

Στο σημερινό ευαγγέλιο ακούσαμε για τη χήρα της Ναϊν που έχασε τον μονάκριβο γιο της. Προηγουμένως είχε χάσει και τον σύζυγό της. Τώρα συνοδεύει το νεκρό παιδί της στην τελευταία του, επί γης, κατοικία, στον τάφο. Σπαράζει η μητρική της καρδιά. Ποτάμι τα δάκρυα τρέχουν από τα μάτια της. Ποιος θα μπορούσε να την παρηγορήσει και να στεγνώσει τα δάκρυά της; Οι κάτοικοι της Ναϊν συμμετείχαν στον πόνο της. Πολύς κόσμος συνόδευε το νεκρικό φέρετρο. Πολλοί θα ήταν και εκείνοι που έκλαιγαν, εκφράζοντας με τον τρόπο αυτό την ειλικρινή συμπόνια και συμπάρασταση προς την πονεμένη μάνα.

Καθώς, όμως, η πένθιμη πορεία προχωρούσε, έξω από την πόλη, φθάνοντας στην πύλη, είδαν μια άλλη πορεία πολλών ανθρώπων να έρχονται προς το μέρος τους. Τα πρόσωπα αυτών των ανθρώπων ήταν χαρούμενα και φωτεινά και έρχονταν σε κτυπητή αντίθεση προς τη νεκρική πομπή. Στο κέντρο της νέας αυτής πορείας βρισκόταν το γλυκύτερο πρόσωπο του Κυρίου. Μαζί Του προχωρούσαν, εκτός από τους δώδεκα μαθητές, και ένα μεγάλο πλήθος άλλων ανθρώπων. Ήταν οι αυτόπτες μάρτυρες των θαυμάτων Του και οι αυτήκοοι μάρτυρες των λόγων Του. Αυτοί που είχαν πειστεί ότι ο Κύριος ήταν ο «προσδοκώμενος» Μεσσίας, ο λυτρωτής του λαού, και τον οποίον ακολουθούσαν με χαρά.

Συναντιούνται, λοιπόν, οι δύο αυτές ομάδες ανθρώπων στην πύλη της πόλης. Ο Χριστός, που γνώριζε τον σκοπό, για τον οποίο ήρθε στη Ναϊν, προχώρησε προς την πένθιμη πορεία, είδε τη χαροκαμένη μάνα, κατανόησε πλήρως τον πόνο της, στάθηκε κοντά της και με φωνή στοργική και σπλαχνική είπε: «μη κλαίε», σταμάτα να κλαις. Πλησίασε το φέρετρο και το έπιασε, αναγκάζοντας αυτούς που το κουβαλούσαν να σταματήσουν. Μαζί τους σταμάτησε και η υπόλοιπη ομάδα των ανθρώπων της νεκρικής πομπής, ίσως έκπληκτοι και απορημένοι. Έμειναν όλοι να παρακολουθούν με δέος, το τι θα ακολουθούσε. Και τότε δυνατή και καθαρή ακούστηκε η φωνή του χορηγού της ζωής, του παντοδύναμου Θεανθρώπου: «Νεανίσκε, σοί λέγω, εγέρθητι».

Αυτή η φωνή, την ίδια στιγμή, διεπέρασε το υλικό σύμπαν και έφθασε στο χώρο των πνευμάτων, όπου βρισκόταν η ψυχή του νέου, η οποία κάνοντας

υπακοή στη θεϊκή προσταγή, αμέσως, επανήλθε στο νεκρό σώμα. Και ο νέος, εντελώς υγιής, αναστήθηκε, ανακάθισε στο φέρετρο και άρχισε να μιλά.

Κατάπληκτοι έμειναν όλοι μπροστά στο ανέλπιστο αυτό γεγονός. Και κάτι περισσότερο. Σαν να αισθάνθηκαν την ώρα εκείνη ζωντανή την παρουσία του Θεού ανάμεσα τους. Ένωσαν φόβο ιερό αλλά και απόλυτο σεβασμό προς το πρόσωπο του Χριστού. Και όλοι, φυσικά περισσότερο απ' όλους η πονεμένη αλλά χαρούμενη τώρα μητέρα, δόξαζαν τον Θεό και τον ευχαριστούσαν. Αστραπιαία διαδόθηκε το θαύμα σε όλη την περιοχή και πιθανότατα πολλοί από τις γύρω πόλεις και χωριά να έρχονταν στη Ναϊν, για να δουν και να μιλήσουν με τον αναστημένο νέο. Έτσι σε όλους ενισχυόταν η πίστη ότι οι ψυχές ζουν μετά θάνατον και ότι τα νεκρά σώματα μπορούν να αναστηθούν με τη δύναμη του Θεού.

Πράγματι, αγαπητοί μου, οι ψυχές των κεκοιμημένων μας δεν πεθαίνουν, δεν εξαφανίζονται, δεν καταλήγουν στο μηδέν και την ανυπαρξία, όπως πιστεύουν οι αιρετικοί και οι άπιστοι. Ζουν και υπάρχουν στην άλλη, αιώνια ζωή, περιμένοντας την ανάσταση των σωμάτων. Αυτή τη μεγάλη αλήθεια επικυρώνουν πολλές αγιογραφικές μαρτυρίες. Όταν π.χ. ανήγγειλαν στον Ιακώβ, ότι, τάχα, ένα άγριο θηρίο κατασπάραξε τον γιο του Ιωσήφ, μέσα στον μεγάλο του πόνο έλεγε: «Το πένθος θα με καταβάλλει. Θα πεθάνω και θα κατεβώ στον Άδη, εκεί όπου βρίσκεται το παιδί μου, ο Ιωσήφ» (Γεν. 37,35).

Στην παραβολή του πλουσίου και του φτωχού Λαζάρου ο Κύριος μάς διδάσκει ότι και τα δύο πρόσωπα της παραβολής ζούσαν με πλήρη αυτοσυνειδησία, ο μεν Λάζαρος μακάριος, στους κόλπους του Αβραάμ, ο δε πλούσιος, βασανιζόμενος, στον Άδη. Και οι δύο παρακολουθούσαν και γνώριζαν, όπως φαίνεται από τα λόγια του πλουσίου, όλα όσα συνέβαιναν στη γη (Λουκ. 16,19-31). Αλλά και κατά τη Μεταμόρφωση του Κυρίου, στο όρος Θαβώρ, παρουσιάστηκαν ένδοξοι ο Θεόπτης Μωυσής και ο προφήτης Ηλίας, ως εκπρόσωποι των δικαίων της Παλαιάς Διαθήκης (Ματθ. 17,3).

Ο Κύριος, κατά την ώρα της σταύρωσής Του, είπε στον μετανοημένο ληστή: «Σήμερον μετ' εμού έση εν τω παραδείσω» (Λουκ. 23,43), εννοώντας ότι το σώμα σε λίγο θα νεκρωθεί, η ψυχή, όμως, θα ζει και θα ευφραίνεται στον Παράδεισο. Ο ευαγγελιστής Ιωάννης, στο φοβερό βιβλίο της Αποκαλύψεως, μιλά για τις ψυχές των μαρτύρων της πίστης, που ζούσαν κοντά στο ουράνιο θυσιαστήριο, στον θρόνο του Θεού(Αποκ. 5,11-13 και 6,9-11).

Αδελφοί μου,

Αυτή είναι η καθαρή και παρήγορη αλήθεια. Οι ψυχές των κεκοιμημένων μας ζουν. Αυτή η πίστη απαλύνει την σκληρότητα του θανάτου και γεμίζει γλυκιά παρηγοριά τις καρδιές που πενθούν. Νοσηματοδοτεί την παρούσα ζωή μας και μας προετοιμάζει για την επερχόμενη, την αιώνια.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ (ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Ζ' ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΟΥ)

Απόστολος : Τίτ. γ' 8-15

Ευαγγέλιο : Λουκ. η' 5-15

13 Οκτωβρίου 2019

«Πιστός ο λόγος» (Τίτ. γ' 8)

Ο λόγος του Θεού είναι απόλυτα αξιόπιστος και προσφέρεται χωρίς διάκριση σε όλους τους ανθρώπους. «Πιστός ο λόγος· και περί τούτων βούλομαι σε διαβεβαιούσθαι», υπογραμμίζει ο σημερινός «Απόστολος». «Αυτά τα λόγια είναι αξιόπιστα και θέλω να τα βεβαιώνεις με την προσωπική σου μαρτυρία». Η αξιοπιστία δε του λόγου του Θεού έγκειται στο γεγονός ότι είναι αιώνιος και αμετάβλητος. Λέει ο ίδιος ο Χριστός. «Αμήν γάρ λέγω υμίν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη, ιώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου έως αν πάντα γένηται» (Ματθ. ε' 18).

Δηλαδή, «Σας βεβαιώνω πως όσο υπάρχει ο κόσμος, έως τη συντέλειά του, δε θα πάψει να ισχύει ούτε ένα γιώτα ή μία οξεία από το νόμο».

Αυτός ο αιώνιος και απόλυτα αξιόπιστος λόγος του Θεού προσφέρεται χωρίς διάκριση σε όλους τους ανθρώπους γιατί, κατά τον Απόστολο Παύλο: «ου γαρ έστι προσωποληψία παρά τω Θεώ» (Ρωμ. β' 11). Αλλά και ο Απόστολος Πέτρος μετά το όραμα με τα «ακάθαρτα ζώα» (Πράξ. ι' 11-16) και τη συνάντηση με τον Κορνήλιο θα ομολογήσει: «Επ' αληθείας καταλαμβάνομαι ότι ουκ έστι προσωπολήπτης ο Θεός, αλλ' εν παντί έθνη ο φοβούμενος αυτόν και εργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτός αυτό εστι». Δηλαδή «τώρα καταλαβαίνω ότι ο Θεός δεν κάνει διακρίσεις, αλλά δέχεται τον καθένα, σ' όποιον λαό κι αν ανήκει, αρκεί να τον σέβεται και να ζει σύμφωνα με το θέλημά Του» (Πράξ. ι' 34-35).

Το ότι ο αξιόπιστος λόγος του Θεού προσφέρεται χωρίς διάκριση σε όλους τους ανθρώπους, επιβεβαιώνεται ξεκάθαρα μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο. Ο Θεός, όπως ακούσαμε σήμερα, προσφέρει τον λόγο Του ομοιόμορφα σε όλους τους ανθρώπους και ανάλογα με το βαθμό αποδοχής του και ιδιαίτερα της αξιοποίησής του παρουσιάζει και τα αντίστοιχα αποτελέσματα.

Όπως ακούσαμε: «Βγήκε ο σποριάς για να σπείρει το σπόρο του· καθώς έσπερνε, μερικοί σπόροι έπεσαν στον δρόμο, όπου καταπατήθηκαν και τους έφαγαν τα πουλιά. Άλλοι έπεσαν στις πέτρες και, όταν φύτρωσαν, ξεράθηκαν, γιατί δεν είχε υγρασία. Άλλοι σπόροι έπεσαν ανάμεσα στα αγκάθια και, όταν αυτά φύτρωσαν μαζί τους, τους έπνιξαν. Άλλοι, όμως, έπεσαν στο γόνιμο έδαφος, φύτρωσαν κι έδωσαν καρπτό εκατό φορές περισσότερα».

Παραβολικός ο λόγος του Χριστού. Παρά το ότι χρησιμοποιεί γνωστές εικόνες από τη γεωργική ζωή των ανθρώπων, εντούτοις οι Μαθητές Του αδυνατούν να τον κατανοήσουν. Για τούτο και ρωτούν: «Τι σημαίνει η παραβολή αυτή; Κι ο Χριστός τους απαντά: «Σ' εσάς έδωσε ο Θεός να γνωρίσετε τα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού, ενώ στους υπόλοιπους, αυτά δίνονται με παραβολές».

Άρα όλοι, είτε άμεσα, σαν αποκάλυψη, είτε έμμεσα, μέσα από τις παραβολές, γίνονται γνώστες του θελήματος του Θεού. Όμως, η αποδοχή και ιδιαίτερα η αποδοτικότητα του δεν είναι ομοιόμορφη και τούτο γιατί, η προθυμία, αλλά και η δεκτικότητα των ανθρώπων είναι δυσανάλογη της γενναιοδωρίας του Θεού. Είναι τόσο δυσανάλογη που, κατά τη σημερινή ομολογία του Χριστού, μόλις ένας στους τέσσερις ανθρώπους ανταποκρίνεται ικανοποιητικά.

Ο Χριστός που μας προσφέρει, μέσα από τη διδασκαλία Του τα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού, κατατάσσει τους ανθρώπους σε τέσσερις κατηγορίες. Στην πρώτη κατηγορία, που αντιστοιχεί «στον σπόρο που έπεσε στον δρόμο», ανήκουν οι άνθρωποι που η καρδιά τους είναι σκληρή και άγονη, όπως ένας πατημένος δρόμος. Είναι οι εντελώς αδιάφοροι και ο διάβολος εκμεταλλευόμενος την αδιαφορία τους παίρνει τον λόγο του Θεού για να μην πιστέψουν και να σωθούν.

Στη δεύτερη κατηγορία, που αντιστοιχεί «στον σπόρο που έπεσε στο πετρώδες έδαφος», ανήκουν οι άνθρωποι που δέχονται στην αρχή με χαρά τον λόγο του Θεού, στη συνέχεια, όμως, επειδή δεν έχουν πνευματικό βάθος για να ριζώσει ο λόγος του Θεού, η πίστη έχει μικρή διάρκεια. Έτσι, με την πρώτη δυσκολία, με την πρώτη δοκιμασία ξεχνούν και την πίστη και το λόγο του Θεού με αποτέλεσμα να μην υπάρχει η δυνατότητα στον λόγο του Θεού να φέρει την ανάλογη καρποφορία.

Στην τρίτη κατηγορία, που αντιστοιχεί «στον σπόρο που έπεσε στ' αγκάθια», ανήκουν οι άνθρωποι που ακούουν μεν τον λόγο του Θεού, αλλά την ίδια στιγμή συμπορεύονται με τις φροντίδες του πλούτου και των απολαύσεων. Φροντίδες και απολαύσεις, που προβάλλουν αρχικά σαν «αναψυχή», αργότερα, όμως, μεταβάλλονται σε «καταγίδα», με αποτέλεσμα να πνίγουν, όπως και τα ζιζάνια το σιτάρι και να καθιστούν τον λόγο του Θεού ανενεργό.

Τέλος, στην τέταρτη κατηγορία, που αντιστοιχεί «στον σπόρο που έπεσε σε γόνιμο έδαφος» κατατάσσει τους ανθρώπους που ακούουν τον λόγο του Θεού με καλή και αγαθή καρδιά. Αυτοί οι άνθρωποι όχι μόνο φυλάνε μέσα τους τον λόγο του Θεού, αλλά και μέσα από την αρετή της υπομονής τον καθιστούν αποτελεσματικό και καρποφόρο.

Δεν αρκεί, λοιπόν, μόνο η αξιοπιστία του λόγου του Θεού. Απαιτείται καλή διάθεση για να γίνει ακουστός και ύστερα αποδεκτός. Αυτή η αποδοχή πρέπει να επιβεβαιώνεται καθημερινά, μέσα από την προσωπική μαρτυρία και να πρωτοστατεί σε καλά έργα.

Αδελφοί μου, αυτή την αποδοτική και καρποφόρα ζωή παρουσίασαν οι Άγιοι Πατέρες της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου, τους οποίους καλούμαστε να μιμηθούμε. Γιατί, αγωνίστηκαν για να διατηρηθεί αναλλοίωτη η πίστη και αντιστάθηκαν στην πλάνη και την αίρεση. Μέσα από τη συνέπεια των λόγων και των έργων τους έγιναν τα φωτεινά παραδείγματα για όλους. Δίδαξαν πως η Χριστιανική διδασκαλία μπορεί να εφαρμοστεί σε κάθε εποχή, αρκεί να γίνει αποδεκτή και να επιβεβαιωθεί με έργα πίστεως, αρετής και αγάπης. Δυσκολίες υπάρχουν, αρκεί να υπάρξει καλή θέληση. Ο Χριστός, μας εξήγησε τόσο τους λόγους της επιτυχίας, όσο και τους λόγους της αποτυχίας. Το ότι μόνο μια από τις τέσσερις ομάδες καρποφόρησε, απογοητεύει μεν, αλλά δεν αποθαρρύνει. Ελπιδοφόρα η προοπτική της «καλής και αγαθής γης». Ας δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις γι' αυτή. Τουλάχιστον ας προσπαθήσουμε. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

Κυριακή Στ' Λουκά
Απόστολος: Εφεσ. β' 4 - 10
Ευαγγέλιον: Λουκά η' 26 - 39
20 Οκτωβρίου 2019

Μετά την κοπιαστική πορεία Του, σε πόλεις και χωριά της Γαλιλαίας, πέρασε ο Κύριος, με ένα πλοiάριο στην απέναντι, βραχώδη ανατολική όχθη, σε ένα μικρό λιμανάκι. Κοντά είναι το μικρό χωριό, τα Γάδαρα, οι κάτοικοι του οποίου ασχολούνται με το παράνομο εμπόριο χοίρων. Μόλις βγήκε από το πλοiάριο, δεν υπήρχε κανένας άλλος παρά μόνο ένας μάλλον νεαρός άντρας. Η εμφάνισή του ήταν φοβερή. Προκαλούσε τον φόβο, αλλά και τη συμπόνια. Φοβερή η περιγραφή του ευαγγελιστή Λουκά. Άγρια η μορφή ενός ταλαιπωρημένου και πολύ επικίνδυνου ανθρώπου. Σπίτι δεν είχε. Ζούσε δεμένος, απομονωμένος, στις ερημιές, μακριά από τον κόσμο. Καταξεσοισμένα τα σχεδόν ανύπαρκτα ρούχα, που ελάχιστα καλύπτουν το λιπόσαρκο σώμα και τις πληγές του, από τις κακουχίες και τις αλυσίδες. Ήταν δεμένος και στα πόδια του, αλλά κάποτε, με τη βοήθεια των δαιμόνων, τις σπάζει.

Αυτόν τον δυστυχί, αγαπητοί μου αδελφοί, συνάντησε ο Κύριος μόλις αποβιβάστηκε στη χώρα των Γαδαρηνών. Μόλις είδε τον Χριστό, φωνάζοντας πολύ δυνατά, έπεσε στα πόδια Του.

«τί έμοι και σοί, Ίησοῦ υιέ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου;»

Εκπληκτική η ομολογία του δαιμονιζομένου. Αναγνωρίζει τη θεότητα του Χριστού. Υιός του Θεού, ο Κύριος. Και το προκλητικό ερώτημά του: Τί σχέση μπορεί να υπάρξει ανάμεσα σε Σένα και σε εμένα τον γεμάτο με τα δαιμόνια, Ίησοῦ, γιε του υψίστου Θεού; Προκαλεί εύλογα την περιέργειά μας. Πώς γνωρίζει τον Χριστό, που μόλις Τον είδε. Είναι τα δαιμόνια που κατοικούν μέσα του και τον πληροφορούν. Αναφέρει η γραφή «και τα δαιμόνια πιστεύουσι και φρίσσουσι». Αυτά, λοιπόν, πληροφορήσαν τον δυστυχί αυτόν άνθρωπο. Και είναι πολλά. Γι' αυτό κι όταν ο Χριστός, τον ερωτά: Ποιο είναι το όνομά σου; «Λεγεών!» Απαντά. Στρατιά ολόκληρη. Πάρα πολλά είναι τα δαιμόνια που είχαν εισέλθει στον δυστυχί και ανελέητα τον ταλαιπωρούν. Και συμπληρώνει: Σε παρακαλώ μη με βασανίσεις.

Τον λυπάται ο Κύριος. Χωρίς να του ζητήσει θεραπεία, τον απαλλάσσει από τα δαιμόνια και τα στέλλει στο κοπάδι των χοίρων που όρμησε και πνίγηκε στη λίμνη, από τον γκρεμό.

Θεραπευμένο πλέον, τον πρώην δαιμονιζόμενο και με συμμαζεμένα τα κουρέλια, τον βρίσκουν τρομαγμένοι και φοβισμένοι οι χοιροβοσκοί που έχασαν το κοπάδι τους. Είναι αγνώριστος! Ήσυχος κάθεται κοντά στα πόδια του Χριστού.

Αυτό είναι το σημερινό θαύμα που μας περιγράφει ο ευαγγελιστής Λουκάς.

Μας εντυπωσιάζει οπωσδήποτε, αγαπητοί μου αδελφοί, η αναγνώριση της θεότητας του Χριστού και ομολογία από τον δαιμονιζόμενο. Θα πρέπει να ξάφνιασε πολύ, ακόμη και τους μαθητές του Χριστού, η ομολογία. Και, όμως, οι προφητείες, που περιλαμβάνονται στην Παλαιά Διαθήκη, είναι πολλές. Υπάρχουν προφητείες και προφήτες, που δεν περιορίζονται απλώς σε περιγραφή γεγονότων. Αναφέρουν ονόματα, και μάλιστα με μια σαφήνεια που ξαφνιάζει. Αναφέρονται

στην ενανθρώπιση, στον τρόπο, τόπο γέννησης του Χριστού και πολλές άλλες λεπτομέρειες. Διάβαζαν τις προφητείες και σχολαστικά δίδασκαν τις απειράριθμες διατάξεις του Μωσαϊκού νόμου οι Ισραηλίτες νομοδιδάσκαλοι, οι Φαρισαίοι. Ενώ οι γραμματείς φαίνεται ότι ήταν οι σοφοί μελετητές των Γραφών παρ' όλα αυτά, προσκολλημένοι στο γράμμα των νομικών διατάξεων, δεν κατόρθωσαν να αντιληφθούν το βαθύτερο νόημα των γραφών. Και μέχρι σήμερα εξακολουθούν να περιμένουν, οι Ισραηλίτες, τον Μεσσία.

Δεν μας καταπλήσσει, λοιπόν, ότι δυσκολεύτηκαν οι μαθητές και άργησαν να αντιληφθούν αυτή την αλήθεια την οποία έτσι απλά, τη δήλωσε και Τον προσφώνησε ο δαιμονιζόμενος: «Τί έμοί καί σοί, Ίησοῦ, υιέ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὑψίστου;» Τι σχέση μπορεί να έχω εγώ κυριαρχούμενος από μια λεγεώνα δαιμονίων, με Εσένα τον γιο του Θεού του υψίστου; Δεν θα είχε βέβαια κανένα λόγο, ο ευαγγελιστής Λουκάς, να το αναφέρει, αν δεν ήταν γεγονός. Γεγονός, που οπωσδήποτε ενισχύει την πίστη μας, έστω κι αν προέρχεται από τον μεγάλο αντίπαλό μας, τον Σατανά. Επιβεβαιώνεται για άλλη μια φορά η θεία προέλευση του ενανθρωπήσαντος Χριστού. Και όταν το συνδέσουμε και με τις προαναγγελίες των προφητειών, διαπιστώνουμε την τήρηση της προαιώνιας υπόσχεσης του Θεού. Γίνεται άνθρωπος ο Θεός, για να μας σώσει. Να μας σώσει από την αμαρτία, στην οποία δουλεύουμε.

Θεράπευσε τον δαιμονιζόμενο ο Κύριος, αγαπητοί μου, χωρίς να Του το ζητήσει. Τί ζήτησε; Το μόνο που παρακάλεσε τον Χριστού, ή μάλλον ζήτησαν τα δαιμόνια, που είχε μέσα του, ήταν να μην τα βασανίσει! Φοβερό το πρόβλημα, που για χρόνια αντιμετώπιζε ο ταλαίπωρος αυτός ερημίτης.

Πολλά, όμως, αγαπητοί μου αδελφοί, και τα δικά μας προβλήματα, αν και δεν συγκρίνονται με του δαιμονιζόμενου. Γι' αυτό και ζητούμε πολλά και με τις προσευχές μας. Απλά αιτήματα της καθημερινότητας ή ακόμη και σοβαρότερα. Τον πόνο μας και τη δυστυχία μας, που θέλουμε να τα μοιραστούμε με τον Πανάγαθο Πατέρα μας, τον Θεό, μέσω της προσευχής μας. Κι ενώ, λοιπόν, βρισκόμαστε λυπημένοι και απογοητευμένοι, που δεν έγινε κάτι, όπως το επιθυμούσαμε, διαπιστώνουμε και μάλιστα πολλές φορές να συμβαίνει κάτι, που απλώς το είχαμε στο μυαλό μας, σαν μια σφοδρή επιθυμία. Πλούσια τα ευεργετήματα του Θεού. Και όχι για την αξία μας! «Χάριτι έστέ σεσωσμένοι... Καί τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν, Θεοῦ τό δῶρον» Με τη χάρη του Θεού έχετε σωθεί, σημειώνει ο απόστολος Παῦλος, και αυτό όχι για την αξία σας. Είναι θείο δώρο». Αλλά από την απέραντη αγάπη Του. «Διά τήν πολλήν ἀγάπην αὐτοῦ ἦν ἀγάπησεν ἡμᾶς». Ένεκα της πολλής αγάπης με την οποία μας αγάπησε. Συνεχής η παρουσία του Θεού, αγαπητοί μου, στη ζωή μας. Ευγνώμων ο πρώην δαιμονιζόμενος, αναγνώρισε τη δωρεά του Κυρίου και ήθελε να μείνει μαζί Του. Εμείς, πόση ευγνωμοσύνη νιώθουμε, για τα πολλά, τα καθημερινά και αδιόρατα δωρήματα του Κυρίου, και φυσικά όχι για την καλοσύνη μας, την αξία μας. Πολλές είναι οι φορές που Τον ξεχνούμε, ξεχνούμε τις εντολές Του. Ωστόσο, Εκείνος είναι κοντά μας, για να μας βοηθήσει.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. 1α' 31-33, 1β' 1-9

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 41-56

27 Οκτωβρίου 2019

Όσο κι αν ψάξει κανείς μέσα στην Αγία Γραφή δεν θα βρει πουθενά κάποια υπόσχεση του Θεού ότι όσοι τον ακολουθούν θα έχουν μια άνετη και εύκολη ζωή. Αντιθέτως, ο ίδιος ο Χριστός μας διαβεβαίωσε ότι «εν τω κόσμω θλίψιν έξετε». Και πράγματι, δεν υπάρχει άνθρωπος σ' αυτό τον κόσμο, ανεξαρτήτως φύλου, ηλικίας, καταγωγής και κοινωνικής τάξεως, που να μην δοκιμάζει στην πορεία της ζωής του πόνο ή θλίψη. Κι αυτό επιβεβαιώνεται με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο στα τρία κεντρικά πρόσωπα του σημερινού Ευαγγελίου. Τον αρχισυνάγωγο Ιάειρο που ζει το δράμα της απώλειας της μονάκριβης κόρης του, το δωδεκάχρονο κοριτσάκι που δοκιμάζει την ασθένεια και τον άωρο θάνατο και την ταλαιπωρημένη αιμορροούσα γυναίκα που βασανίζεται από το χρόνιο αυτό πάθος. Το γεγονός αυτό δημιουργεί σε όλους μας ένα εύλογο ερώτημα, γιατί υπάρχουν και από που προέρχονται ο πόνος, οι θλίψεις και οι ασθένειες;

Η Αγία Γραφή μας διδάσκει ότι ο Θεός δημιούργησε εξ αρχής τα πάντα «καλά λίαν». Δεν έπλασε τίποτα το κακό, το δυσάρεστο, το οδυνηρό. «Και είδεν ο Θεός τα πάντα, όσα εποίησεν, και ιδού καλά λίαν». Το κακό, οι αρρώστιες και ο θάνατος δεν είναι δημιουργήματα του Θεού. Ρίζα και αιτία τους είναι η αμαρτία. Με την πτώση του ανθρώπου και την απομάκρυνσή του από την πηγή της αφθαρσίας και της ζωής που είναι ο Θεός, εισέβαλαν στην ανθρώπινη φύση σαν άγρια θηρία η φθορά, οι ασθένειες και ο θάνατος. Ο άνθρωπος απεκδύθηκε τη δόξα της αθανασίας και περιβλήθηκε «της νεκρώσεως την δοράν», τους «δερματινούς χιτώνας» της φθαρτότητας. Όχι, βεβαίως, ως τιμωρία του Θεού, αλλά ως άμεσο αποτέλεσμα και αναπόφευκτη συνέπεια της παρακοής του.

Οι ασθένειες, επομένως, που μας ταλαιπωρούν είναι, πολύ συχνά, καρπός των αμαρτιών μας. Το επισημαίνει πολύ χαρακτηριστικά το γνωστό μεγαλυνάριο «από των πολλών μου αμαρτιών ασθενεί το σώμα, ασθενεί μου και η ψυχή». Γι' αυτό και ο Χριστός προειδοποιεί τον παράλυτο της Βηθεσδά, αφού τον θεράπευσε «ιδε υγιής γέγονας, μηκέτι αμαρτάνε, ίνα μη χειρον σοι τι γένηται». Γνωρίζει ο Κύριος ότι, πολλές φορές, η ασθένεια του σώματος είναι συνέπεια της ασθένειας της ψυχής, δηλαδή της αμαρτίας. Γι' αυτό και θεραπεύει πρώτα την ψυχή του αρρώστου, παρέχοντάς της την άφεση των αμαρτιών και μετά προχωρεί στη θεραπεία του σώματος.

Εύλογα, όμως, θα αναρωτηθεί κανείς μαζί με τον προφήτη Ιερεμία «τι όδος ασεβών ευοδοúται;». Γιατί τότε ευτυχούν οι ασεβείς και πάσχουν οι δίκαιοι; Πως συμβιβάζεται αυτό με τη δικαιοσύνη και την αγαθότητα του Θεού; Είναι γεγονός ότι δεν οφείλονται όλες οι αρρώστιες και οι θλίψεις στην αμαρτία. Γι' αυτό και πολλές φορές βλέπουμε ανθρώπους δίκαιους, που ζουν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, να πάσχουν. Δύο, κυρίως, είναι οι λόγοι για τους οποίους ο Θεός παραχωρεί και επιτρέπει ασθένειες και δοκιμασίες στους δικούς Του ανθρώπους.

Είναι πρώτα για παιδαγωγικούς λόγους. Η ευμάρεια, οι ανέσεις και οι επιτυχίες, όσο ποθητές κι αν είναι από τους ανθρώπους, συχνά επιφέρουν λήθη του Θεού και εκτροπή από το θέλημα και το νόμο Του. Αντίθετα, μια ασθένεια, ένα συνταρακτικό γεγονός στη ζωή μας, παίρνει, όχι σπάνια, διαστάσεις

σωτηριολογικές. Ο πόνος μας αφυπνίζει από τον λήθαργο της αμαρτίας και διεγείρει τη ψυχή μας σε μετάνοια και επιστροφή. Μας υπενθυμίζει τη μικρότητά μας και το πρόσκαιρο αυτής της ζωής. Μας βοηθά να επαναπροσδιορίσουμε την πορεία και τους στόχους μας και, τελικά, μας επανασυνδέει με τον Θεό. Είναι γι' αυτό τον λόγο που ο απόστολος Παύλος καυχάται για τις θλίψεις του, διότι «η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, η δε ελπίς ου καταισχύνει». Οι ασθενείες και οι δοκιμασίες καλλιεργούν στη ψυχή του ανθρώπου την υπομονή, καλυβδώνουν την πίστη του και γεννούν στη ζωή του την ελπίδα. Ο Άγιος Γρηγόριος ο θεολόγος αναφέρει επιγραμματικά ότι «κρείσσων ευημερίας πολλάκις κακοπάθεια». Η καλοπέραση, δηλαδή, δεν είναι πάντοτε προς το συμφέρον της ψυχής.

Ο δεύτερος λόγος για τον οποίο ο Θεός επιτρέπει να πάσχουν οι δίκαιοι είναι για να τους καταστήσει παράδειγμα για τους υπόλοιπους. Όπως ο χρυσός μέσα στη φωτιά, ακόμα και σε πολύ υψηλές θερμοκρασίες, όχι μόνο δεν τήκεται, αλλά καθίσταται λαμπρότερος και πολυτιμότερος, έτσι και οι δίκαιοι που υπομένουν αγόγγυστα και με καρτερία τις ποικίλες δοκιμασίες αναδεικνύονται φωτεινά υποδείγματα και άσειστα στηρίγματα για τους πιο αδύναμους στην πίστη και την πνευματική ζωή. Η πιο τρανταχτή απόδειξη γι' αυτό είναι οι άγιοι της Εκκλησίας μας και ιδιαιτέρως οι καλλίνικοι μάρτυρες. Με τη θυσία και το παράδειγμά τους, οδήγησαν στον Χριστό και στο μαρτύριο εκατοντάδες απίστων και αρνητών. Ο ιερός Συναξαριστής μας διασώζει πολλές τέτοιες περιπτώσεις, όπως οι μαθητές του αγίου Δημητρίου Νέστορας και Λούπος, οι δήμιοι του αγίου Χαραλάμπους Πορφύριος και Βάππος, η σύζυγος του αιμοσταγούς Διοκλητιανού βασίλισσα Αλεξάνδρα, οι 150 ρήτορες και σοφοί που κατατρόπωσε η Αγία Αικατερίνα και πολλοί άλλοι. Χρησιμοποιεί, έτσι, ο Θεός, μέσω των δοκιμασιών και των θλίψεων, ως όργανά Του τα πιστά τέκνα Του για να φρονηματίσει και να διδάξει τους πνευματικά ασθενέστερους.

Πρέπει, όμως, να γνωρίζουμε ότι ο Θεός ποτέ δεν αφήνει τους πιστούς δούλους Του να δοκιμαστούν πάνω από τις δυνάμεις τους. Μας βεβαιώνει γι' αυτό το στόμα του Χριστού, ο απόστολος Παύλος «ο Θεός ουκ εάσει υμάς πειρασθήναι υπέρ ο δύνασθε, αλλά ποιήσει συν τω πειρασμώ και την έκβασιν του δύνασθαι υπενεγκείν». Όπως ακριβώς ο κεραμοποιός γνωρίζει και την ένταση της φωτιάς και τον χρόνο που πρέπει να μείνουν σ' αυτήν τα πήλινα σκεύη, για να ψηθούν σωστά, γιατί, αν παραψηθούν, σπάζουν, κι αν πάλι μισοψηθούν, είναι ακατάλληλα για χρήση, πολύ περισσότερο ο Θεός γνωρίζει τις αντοχές και τις δυνάμεις του καθενός.

Αν, λοιπόν, πολλές φορές διερωτόμαστε γιατί ο Θεός επιτρέπει να πάσχουμε και να δοκιμαζόμαστε στη ζωή μας, τότε ας εξετάσουμε με επιμέλεια τους εαυτούς μας για να διαπιστώσουμε σε ποια πνευματική κατάσταση βρισκόμαστε. Και όταν τα κύματα της ζωής μοιάζουν να υψώνονται απειλητικά και ο πόνος από τις θλίψεις και τις δοκιμασίες αυλακώνει το πρόσωπό μας, ας καταφεύγουμε με εμπιστοσύνη στον Θεό έχοντας τη βεβαιότητα ότι «πολλάί αι θλίψεις των δικαίων και εκ πασών αυτών ρύσεται αυτούς ο Κύριος».

Ιεροδιάκονος Δημήτριος Κυριακίδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/9	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα	Κυ.	6/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Κενδέας
Κυ.	1/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Εσπ.)	Τε.	9/10	ΜΑΝΔΡΙΑ
Δε.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	13/10	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ
Πε.	5/9	ΛΕΜΩΝΑ (Εσπ.)	Πα.	18/10	ΚΟΥΚΛΙΑ
Πα.	6/9	ΑΝΩΓΥΡΑ	Κυ.	20/10	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
Σα.	7/9	ΧΛΩΡΑΚΑ (Εσπ.)	Κυ.	20/10	ΕΠΙΣΚΟΠΗ (Εσπ.)
Κυ.	8/9	ΔΩΡΑ	Τρ.	22/10	ΚΟΝΙΑ (Εσπ.)
Σα.	14/9	ΟΜΟΔΟΣ	Πα.	25/10	ΦΟΙΤΗ (Εσπ.)
Κυ.	15/9	ΝΑΤΑ	Σα.	26/10	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ
Πε.	19/9	ΠΙΣΣΟΥΡΙ (Εσπ.)	Κυ.	27/10	ΙΝΝΙΑ
Κυ.	22/9	ΑΘΗΑΙΝΟΥ	Δε.	28/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Θεόδωρος (Δοξολογία)
Κυ.	29/9	ΑΡΓΑΚΑ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	1/9	ΜΗΛΙΑ (Εσπ.)	Σα.	5/10	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Κενδέας
Δε.	2/9	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	6/10	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Τρ.	3/9	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγιος Νεκτάριος	Δε.	7/10	ΚΙΣΣΟΥΣΑ, Σέργιος και Βάκχος
Πα.	6/9	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ, Αρχάγγελος Μιχαήλ	Τε.	9/10	ΚΕΡΕΠΙ, Άγιοι Ανδρόνικος και Αθανασία
Πα.	6/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Αγ. Σώζοντας (Εσπ.)	Πε.	10/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ, Αγ. Ζηναΐδα και Φιλονίλλα (Εσπ.)
Σα.	7/9	ΑΣΠΡΟΓΙΑ, Αγ. Σώζοντας	Σα.	12/10	ΦΙΛΟΥΣΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ, Αγ. Θεοσέβιος
Σα.	7/9	ΔΟΡΑ, Παναγία Φωτολάμπουσα (Εσπ.)	Σα.	19/10	ΠΟΤΑΜΙΟΥ, Άγιος Μνάσων
Κυ.	8/9	ΝΑΤΑ, Παναγία Ελεούσα	Τε.	23/10	ΚΟΝΙΑ
Πα.	13/9	ΑΚΟΥΡΣΟΣ, Τίμιος Σταυρός (Εσπ.)	Πα.	25/10	ΠΑΡΑΜΑΛΙ (Εσπ.)
Σα.	14/9	ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΨΩΚΑΣ	Σα.	26/10	ΝΙΚΟΚΛΕΙΑ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

8/9	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΟΥΔΑ	6/10	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ
15/9	ΑΧΕΛΕΙΑ	13/10	ΚΟΛΩΝΗ
22/9	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	27/10	ΜΑΝΔΡΙΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

6/10	ΑΥΔΗΜΟΥ
13/10	ΚΑΛΛΕΙΠΕΙΑ
20/10	ΓΙΟΛΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

6/10	ΛΕΜΠΑ
20/10	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imraphou.org